

ESTRELAS NO PETO

Puxen algunhas estrelas no peto
para os días fríos,
para os días escuros,
para ter sempre unha
velada romántica.

Puxen algunhas estrelas no peto
para adornar o teu cabelo
con flores de máxicos destellos.

Xosé Manuel Fernández Castro na súa calidade de
Secretario de NOSA (Axaencia Espacial Escolar Galega)
certifica que este exemplar de "Estrelas no peto", poesía
vencedora do I Premio de Poesía Estratosférica na
categoría do IES Maruca Gallo, de Keila Cores,
Touza, máxou coa Maruca Sat III á estratosfera
ata unha altura de 33223 metros o luns 7 de
maio de 2018.

[Signature]

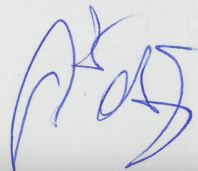

LÉMBROTE NO COSMOS

Cando alcance o meu poema a gravidade cero,
sentirá o que o meu corpo cando me bica el:
pés flotando, case tocando o ceo,
e a fragilidade dun anaco de papel.

Desque souben do infinito do universo
puiden medir o alcance do meu amor.
Non hai alí estrela, comparábel ao brillo,
o brillo dos seus ollos, nin sequera o Sol.

Koí Manuel Fernández Costo, na súa calidade de ^{PELTIGROSA} Secretario de NOSA (Axencia Espacial Galega) e color
Galego, certifica que este exemplar de "Lémbrote no Cosmos", vencedor do 5º Premio de Poesía
estratosférica na categoría do IES Miraflores, de Sandra Gómez Cortiñas, viudou coa
Hawmarat III á estratosfera ata unha altura de 33 223 metros o día 7 de maio de 2018.

MORTE HIPERESPACIAL

Que soas ficaron as nebulosas
co fin inexorable dos cálidos astros.
Soas, coitadiñas, estrelas decadentes
enchen o firmamento de acedos prantos.

Morte cruel, esa tredora maña
que deixa perplexo ao Universo coñecido.
Cálidos astros, esmorecemento imparábel,
outros láianse, paseniño, devagar.

Soas quedan, morren de pena,
soidades reprimidas, escuras, inquedas.
Ouh, morte, detén a túa gadaña,
imparábel corte de feridas bárbaras.

Québranse os astros e no sitio quedará
a supernova, por sempre e por sempre será.
Non é o teu final, cálidos astros, non temas,
estouparás vital, vitorioso, sideral.

Cosmos, casa dos valentes, elevación espacial
as nebulosas amigas túas se farán.
Renacer forte é o teu deber, abofé.
Érguete invencible, con todo arrasará.

Gravitación ultravioleta, colisión inminente,
formarás parte dun paseo espacial.
Os teus raios de luz sempre permanecerán, adeus
cos pés no chan e os ollos nas estrelas, cálidos astros.

kné Manuel Fernández Castro, na súa categoría de Secretario de Nosa (Acrón-
ica Espacial Escolor Selleg) certifica que este exemplar de "Morte Hiperespacial",
vencedor do I Premio de Poesía Estatorfórica na categoría do 155 Anxo do
Camballón, do que é coautora María Seijo Delgado, na súa categoría para
cos Nosa Sat III ata unha altura de 33223 metros o luns 7 de marzo de 2011
(KOF)

Lema: Anónima morte astral

MORTE HIPERESPACIAL

Que soas ficaron as nebulosas
co fin inexorable dos cálidos astros.
Soas, coitadiñas, estrelas decadentes
enchen o firmamento de acedos prantos.

Morte cruel, esa tredora maña
que deixa perplexo ao Universo coñecido.
Cálidos astros, esmorecemento imparábel,
outros láianse, paseniño, devagar.

Soas quedan, morren de pena,
soidades reprimidas, escuras, inquedas.
Ouh, morte, detén a túa gadaña,
imparábel corte de feridas bárbaras.

Québranse os astros e no sitio quedará
a supernova, por sempre e por sempre será.
Non é o teu final, cálido astro, non temas,
estouparás vital, vitorioso, sideral.

Cosmos, casa dos valentes, elevación espacial
as nebulosas amigas túas se farán.
Renacer forte é o teu deber, abofé.
Érguete invencible, con todo arrasará.

Gravitación ultravioleta, colisión inminente,
formarás parte dun paseo espacial.
Os teus raios de luz sempre permanecerán, adeus
cos pés no chan e os ollos nas estrelas, cálido astro.

Lema: Anónima morte astral

Loí Daniel Fernández Castro, na súa calidade de secretario de Nosa (Asociación Espacial Escolar Galega) certifica que este exemplar de "Morte Hiperespacial", venecidado do Sr. Premis de Poenía Estratofénica na categoría do 15º Marco do Cambalor, do que é co autor Xosé Calvino Ruíz, máxime coa súa ma sat III a entrego para ata unha altura de 33223 metros o luns 7 de maio de 2018. *[Signature]*

MORTE HIPERESPACIAL

Que soas ficaron as nebulosas
co fin inexorable dos cálidos astros.
Soas, coitadiñas, estrelas decadentes
enchen o firmamento de acedos prantos.

Morte cruel, esa tredora maña
que deixa perplexo ao Universo coñecido.
Cálidos astros, esmorecemento imparábel,
outros láianse, paseniño, devagar.

Soas quedan, morren de pena,
soidades reprimidas, escuras, inquedas.
Óuh, morte, detén a túa gadaña,
imparábel corte de feridas bárbaras.

Québranse os astros e no sitio quedará
a supernova, por sempre e por sempre será.
Non é o teu final, cálidos astros, non temas,
estouparás vital, vitorioso, sideral.

Cosmos, casa dos valentes, elevación espacial
as nebulosas amigas túas se farán.
Renacer forte é o teu deber, abofé.
Érguete invencible, con todo arrasará.

Gravitación ultravioleta, colisión inminente,
formarás parte dun paseo espacial.
Os teus raios de luz sempre permanecerán, adeus
cos pés no chan e os ollos nas estrelas, cálidos astros.

Lema: Anónima morte astral

José Manuel Fernández Castro na súa calidade de secretario de NIOSA (Asociación Española Evolutar Galega) certifica que este exemplar de "Morte hiperespacial" vencido do I Premio de Poesía Estrutural galega na categoría do 185 Haicos do Cambaló, do que coeuvre Héctor Naveira Fernández, nado en 1984 - para coa "Parabola III" ata unha altura de 33.233 metros o luns 7 de maio de 2018. (JMC)

anómala

cando afastaron
as súas preocupacións
para navegar no mar do universo
eran de sobra conscientes da súa culpa
máis non dubidaron en desaprender o fogar
incomprendidos, insatisfeitos, intransixentes.

abandonaron inxenuos o lugar e alá pouco quedaba,
agás comúns testemuñas cotiás de materia queimada,
marchando todos en longas necias naves de papel,
deixando atrás todos os distantes debuxos do pasado
na busca dun lugar onde reiniciar a súa existencia táctica,
espazos novos para insuficientes penitencias galácticas,
na procura dun exculpante botón de *replay* biolóxico
sendo eles (e só eles) os confesos criminais caóticos
naquela torpe, temeraria e traizoeira fuxida láctea.

a excepción que confirma a regra foi unha árbore violeta
e entre todas as posibles incidencias nunca imaxinaron tal
evidencia firme do maltrato que sufrira aquela *esfera* tempo atrás.
concluiron con tardía celeridade o vergoñento do desastre ambiental,
que tras milleiros de anos luz era imposible reparar e no que coa pasividade
do antigo e do vulgar a árbore non estaba disposta a aturar perdóns biodegradables.

sen ela non había máis nada para o que mirar agás o vento constante naquel temporal
carente de factores naturais e lóxicos propios da climática adversa, falta de esperanza,
impóndose no cadro a planta que se autoproclama allea á terra, absurda e alienixena.

follas tinguidas de violeta en símbolo de rebelión erixidas nunha paisaxe desoladora,
último bastión de resistencia da vida alá onde só medra o silencio e crecen os solpores,
constrúe unha perspectiva ácida nun panorama grotesco, baleiro de significado agora.

case unha mofa, sátira cruel
demasiado morta como para vivir,
tan viva para morrer.

de ser as leis da ciencia xustiza,
non colonizaría nada, enfermiza,
mais a realidade, desactualizada,
neste caso xa non lexisla.

os aneis da cortiza son marcas da vellez,
a lonxevidade, as probas de estar alí e resistir,
comprobantes da loita nas catastróficas deshoras.

contrastan as cores das follas cos grises do chan,
a realidade das súas ramas coa escuridade do ceo,
a incoherencia das súas raíces e a preguiza do vento.

danzaba co inmóbil e crecía ás agochadas no verán,
pintaba de cor o páramo desértico na extinta primavera,
cantaba nun inválido intento de proclamar outros invernos,
voaba nús sementes inertes nos ficticios aires feroces do outono
alalás inútiles na atmosfera tóxica daquel chan negado a conversar.

mais aló segue, sobrevive e resiste envites do tempo e da area,
magnolias de inexistencia de xordas soportan o esquecemento,
desnutridas, descosidas, os desordes dos prantos tristes das sereas.
i eles nunca foron quen de voltar a aquela figura xeométrica imperfecta,
non serían quen de lle mirar aos ollos a aquel valente e bonito arbusto violeta.

Kim Manuel Fernández Carreira, na súa calidade de Secretario de NOSA (Asociación Española
Eucalar Galega) certifica que este exemplar de "ANÓMALA", vencedor do I Premio
de Poemá Estrotoférica na categoría aberta viciou coa Nomenclatura III é estroto-
férica ata unha altura de 33223 metros o luns 7 de maio de 2018, poema do
que é autor Xosé Manuel Vidal. (XMV)